Ч. 134. Пятниця 23 червня (6 липня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державноі. — З комісиі для реформи виборчоі. — Австрийска делеґация. — Положене в Македониі. — З Росиі. — Ворохобня муринів в Наталі.

В дискусиі над наглим внесенем в справі підвисшеня почтових і телеграфічних оплат заявив міністер др. Форшт, що тут ходить о узисканє средств на поліпшенє платні почтово телеґрафічноі служби. Винесе се півпята міліона корон. Міністер порозуміє ся з інтересованими кругами, щоби не покривдити торговельників і промисловців. Вкінци оправдує компетенцию адміністрациі до усталеня почтових тариф і запевнює, що передусім буде увзгляднятн потреби руху. В дискусиі над промисловою новелею принято внесенє меншости, поставлене п. Пахером, щоби властителям склепів з обувию і одіжию не було вільно приймати замовлень на міру ані робити поправок в куплених предметах. — При кінци засіданя п. Президент кабінету бар. Бек відповідав на інтерпеляцию пп. Шенерера і тов. в справі обсягу діланя міністрів без теки. Президент сказав, що институция та не є новою, а міністер для Галичини засідає вже від многих літ. Іменованє обох міністрів-краянів було лиш виконанєм необмеженого права монарха іменувати міністрів. Міністри без теки, висказуючи свої погляди, уділяючи рад головно в справах, дотикаючих загальної політики цілого правительства, можуть впливати на політику цілого кабінету. Як міністер для Галичини має спроможність заняти ся справами дотикаючими Галичини, так і инші міністри без теки можуть вглядати в правительственні акти, котрі мають політичне значінє і на котрі хотять звернути увагу правительства. Опісля відповідає Президент на інтерпеляцию п. Штурма в справі зміни титулу міністра війни „Reichskriegsminister“ і зазначив, що назва та полишилась незмінена. Слідуюче засіданє відбуде ся в пятницю.

В комісиі виборчоі реформи раджено в дальшім ході над Буковиною. По промовах пп. Ончула, Вастяна і Ерлера забрав голос п. Міністер внутрішних справ др. Бінерт, заявляючи ся против збільшуваня числа мандатів. Посол Ґломбиньский старає ся виказати управненє польскоі меншости до одного мандату на Буковині, опираючись при тім на статистиці. По промові пос. Перґельда і відповіди мін. Бінерта, заявив пос. Василько, що буде голосувати за внесенем пос. Ґломбиньского. Після промови пос. Абрагамовича приступлено до голосованя і відкинено внесенє Ґломбиньского 22 голосами против 18. Пос. Ґломбиньский зголосив своє внесенє яко вотум меншости. Відтак відкинено внесенє пос. Хоца, щоби зменшити число німецких мандатів з 4 на 3, а приняти 14 мандатів для Буковини і усталено поділ округів зі змінами Абрагамовича. Дискусию над Галичиною відложено, а принято ще число і поділ мандатів в Передаруляниї після правительственного проєкту без дискусиї і ухвалено по Галичині взяти під дискусию Каринтию і Краіну. На вчерашнім засіданю принято правительственні внесеня що до розділу мандатів для Каринтиї. — Дальше засіданє відбуде ся нині.

В австрийскій делеґациі ґр. Голуховский обговорював сербску справу і вказав на те, що Австрия імпортує товарів за 70 міліонів, а експортує до Сербіі за 28 — 30 міліонів і за те домагає ся рекомпензати. Що дотикає відносин до ґазети „Fremdenblatt“, міністер заявляє, що правительство не удержує з тою часописию ніяких зносин, а лише від часу до часу (тепер вже рідше) уміщує в нім свої комунікати. Що-до справи розброєня, то ся гадка єсть симпатична, але на разі єсть она лише „побожним бажанєм“.

Европа занята тепер подіями в Росиі і иньшими важнійшими справами, менше звер-

---

8)

Мачоха.

(З німецкого — Ф. Свензон).

(Дальше).

— Коли ти приїхав? Я навіть не прочувала, що ти тут.

— Перед пів годиною. В столици мусів я полагодити кілька пильних справ і прийшло мені на гадку провести різдвяні сьвята в Боркові.

— Дуже добра гадка. Як утішить ся Альфред, коли завтра рано обудить ся. Він тілько говорив о тобі і жалував ся, що тато не прислав єму ніякого сьвяточного дарунку.

— Але я єму щось привіз, а також не забув на его мачоху. Почекай, коли з'їмо, побачиш.

— Я вже одержала мій дарунок. Люблю цьвіти, особливо на рідво.

— Другий мій дарунок складає ся також з цьвітів. Вправді они дуже маленькі, але сияють як сонце. Таких хороших цьвітів не бачила ти ще ніколи в своім житю.

„Дияманти!“ — подумала заклопотана. Єі голос став острійший, а очи потемніли.

— Чи красші як пахучі рожі і фіялки — тяжко!

Чи відгадала, що він їй купив, чи була за горда, аби приймити з его рук подарунок? „То чортівска гордість“ — подумав собі і єго погляд став знов зимний.

Они іли і іли, о много довше, як самі знали. Не одно з них не хотіло чомусь перше вставати. Відтак відозвала ся Гільда нагле:

— Я маю для тебе також різдвяний дарунок і здаєть ся мені, що він тебе утішить.

— Гадаєш? — єго очи засьвітили ся. — Маю відгадувати?

— Спробуй, чи відгадаєш.

— Портрет Альфреда. Сидить на твоіх колінах.

— Ти відгадав, але не цілком. Альфред вже за великий, аби сидіти на колінах. Як скінчимо істи, побачиш сам.

— Випиймож на его здоровле, нехай дальше здоровий росте нам обоїм на радість і потіху.

Обоє цокнули ся чарками і помолившись відтак скінчили вечеряти.

— А тепер прошу о мій дарунок — відозвала ся она, усьміхаючись.

— Сама мусиш собі взяти. — Они пійшли як двоє малих дітий через салі, аж опинили ся перед ясно осьвітленим деревцем; єі очи заясніли. Чи то було то саме деревце, довкола котрого она з Альфредом танцювала? Она глядала і глядала; він стояв за нею.

— Мусиш сама винайти скритку — горячо, горячо — горить!

Нараз взяла она в руку коробочку і піднесла єі в гору.

— Маю — відозвала ся з вдоволенєм і обертала коробку в пальцях, але не отвирала — не мала відваги.

Фальк не спускав з неі очий. Він забув глядати дарунку призначеного для него, лише аби бачити, яке вражінє зроблять сияючі цьвіти на єі жіноче серце.

Вкінци коробка була отворена.

— Ні, які они чудесні; але справді — они не до лиця простій дочці лісничого — додала з жалем.

— Але матери мого сина — відповів він гордо.

— Чи образ подібний до Альфреда? — спитала зимно і аби звернути розмову на що инше, показала на портрет дитини.

— Знаменито. Як хорошо і сьвіжо він виглядає. Житє на селі робить чудеса. Дякую сердечно за дарунок. Хто то малював?

— Тітка Будде. Але де твій дарунок для Альфреда? Чи не можна єго поставити на столі коло єго ліжочка, аби він зараз рано побачив, що тато памятав о нім?

Фальк задзвонив.

— Принеси коня — приказав служачому.

За хвилю пійшли обоє, проводжені служачим, до спальні, де висяча лямпа кидала своє червонаве сьвітло на постіль. Ліжко Альфреда стояло побіч Гільдиного. Дитина спала тихо з самограйкою в руках. Єго мале лице сияло здоровлем, то був дуже милий вид.

Фальк нахилив ся зворушений над Альфредом і поцілував єго в чоло. Відтак подав руку Гільді і сказав тихо:

— Дякую за то всьо, чим ти була для мого хлопця. Нехай тебе Бог благословить.

Він розглянув ся.

— Як тут мило і тихо. Тут мусить ся знаменито спати — сказав півголосом. Забув, що коло него стояла Гільда.

тає уваги на те, що діє ся в реформованій державами Македонії. Скупість вістий з Македонії і брак місця в дневниках на статї о подіях на Балканї веліли би здогадувати ся, що акция держав в Македонії увінчала ся повним успіхом і що недалекий час, коли держави віддадуть султанови край зреформований і утихомирений. Мимо того в Македонії борба всіх против всіх кипить дальше. В Софії вийшла оногди брошура о 100 сторонах з табеляричним виказом убийств, довершених на македоньских Болгарах в послїднім роцї. Греки відповіли на ту брошуру виказом убийств, довершених на македоньских Греках. Така безпечність житя панує в краю, в котрім рядять европейскі цивільні аґенти, інспектори, офіцири жандармериї і европейскі контрольори скарбові. Що діяло би ся в Македонії, коли би їх там не було!

В справі погрому в Білимстоцї доносить урядовий „Правіт. Вестнік“: В часї розрухів, які лучили ся в Білимстоцї дня 14 червня с. р., убито 86 осіб, в тім 7 християн і 75 жидів, ранено же 78 осіб, з чого 18 християн а 60 жидів. Зрабовано 169 жидівских мешкань і склепів, чим зроблено шкоду обчислену на 200.000 рублїв. Для розслїдженя причин тих подій міністерство внутрішних справ вислало до Білогостока члена ради міністрів Фріша. Після дотеперішних розслїдів і инших донесень можна ствердити що слїдує: Білосток єсть містом, що числить близько 100.000 населеня, з чого 70 процент жидів і в послїдних часах був одним з осередків революцийного руху, а злочинна діяльність революцийних кругів збільшила ся особливо в р. 1905 і видала ряд убийств і замахів на урядові особи і полїцийні орґани. По оголошеню военного стану у вересни минувшого року терористичні прояви вправдї ослабли, однако дня 1 марта с. р. по знесеню того стану знов збільшили ся. Від марта до 1 червня треба було зарядити 45 слїдств судових з причини терористичних замахів на особи приватні і урядників, при чім по більшій части винних не віднайдено, бо сьвідки побоюючись мести, не хотїли зізнавати. Ряд таких злочинів викликав в Білимстоцї стан тревоги, а убитє Деркачева, загально шанованого як християнами так і жидами, збільшило то огірченє.

Рівночасно довершила ся дезорґанізация полїциї безнастанними убийствами і тим, що богато єї членів супротив грози смерти воліло усунути ся, а їх місця треба було виповняти иншими особами, нераз невідповідними. Розбурхане населеня і дезорґанізация полїциї викликали стан, при котрім найменша причина могла викликати противжидівскі розрухи, котрі й вибухли дня 14 червня внаслїдок безличного замаху на процесиї, що викликало обуренє цїлого населеня християньского. Іменно в часї процесиї дня 14 червня в двох чи трех місцях кинено вибухові набої, внаслїдок чого прийшло до вмішаня войска, котре дало сальви до домів, звідки стріляно до процесиї. Майже рівночасно немов на даний знак християньске населенє розпочало погром жидівского населеня, не роблячи нїякої ріжницї між винними і невинними. Хід погрому і єго виновників може викрити лише судове слїдство, веденє з можливим поспіхом. Поки що стверджено, що погрому допустили ся головно поодинокі малі громадки міского і сільского населеня, впрочім в більшости случаїв войско перешкодило рабункам. О годинї 6 вечером місто увільнено від забурень. Патрулї переходили улицями. Слїдуючого дня погром поновив ся. В полудне революцiонїсти почали стріляти на войско і ті напади скінчили ся аж 18 червня в ночи. Висліди доходжень принято за підставу до заряджень, котрі мають служити до приверненя ладу в Білимстоцї. Правительство ужиє всїх средств, аби викрити і покарати підбурюючих і особи, котрі брали участь в погромі. Правительство з своєї сторони готово всьо зробити, аби нїхто із виновників білостоцких жорстокостий не уникнув суду і кари. Однако правительство з повним обуренєм відпирає розповсюднені в суспільности поголоски, немов би погром жидів в Білимстоцї був устроєний за відомостию і при участи місцевих властий і войска, а почуває ся до висказаня пересьвідченя, що причини тих сумних подій треба глядати в діяльности місцевих революцийних орґанізаций.

Кавказкий ґенерал ґубернатор доніс телеґрафічно міністрови війни, що тепер на Кавказї бунтує ся не лиш цивільна людність, але і войско. Ґубернатор заявив, що конче потребує нових войск, бо инакше не буде міг анї в краю анї в своїх ґарнізонах удержати спокою. В декотрих менших ґарнізонах збунтовали ся всї войска і підписують адреси згідні з проґрамою кадетів і трудовиків. — „Инвалидъ“ оголошує справозданє команданта стаціонованого в Білостоцї володимирского полку піхоти до царя. Командант доносить, що вояки поводили ся в часї погрому зовсїм поправно. — Міністер війни зарядив, щоби офіцирів білостоцкого ґарнізону потягнути до строгої одвічальности, коли покаже ся, що закиди, піднесені в пресї, суть правдиві. — З Києва доносять, що в таборі артилериї украдено 40 револьверів. В часї ревізиї в арсеналї артилериї в містї викрито рівнож крадіж значної скількости револьверів. — В брамі одного дому у Варшаві застрілено Ґуревича, студента медицини. Виновники по довершеню того убийства спокійно відійшли. В наслїдок рівночасно виконаних замахів в кількох місцях на полїцию відбула ся оногди нарада ревірових з комісарями в цїли обговореня средств оборони. — Дума уневажнила 286 голосами против 62, 11 мандатів з тамбовскої ґубернії. В кульоарах Думи думають, що той вислїд голосованя переконає правительство, що Дума не позволить на то, щоби адмінїстрация впливала на вибори. — Факт, що Дума однодушно ухвалила внесенє о знесенє кари смерти, зробив в правительственних кругах велике враженє. Комісия з 15 членів, котра має виготовити проект закону, виготовить єго без сумніву до кількох днів, бо всякі потрібні до того материяли вже від давна приготовлені.

Здавало ся, що по смерти першого начальника ворохобнї муринів в краю Наталь, того Бамбати, котрий поляг в битві і по зловленю єго наслїдника, Сіґананди, котрий дожидає вироку в Пітермаріцбурзї, минуло побоюванє, аби ворохобня не розлила ся на цїлий край. Так бодай доносили послїдними часами анґлїйскі власти з Наталю до Льондона. Анґлїйскі часописи приймали ті вісти з застереженєм, бо їх власні кореспонденти не переставали доносити о дальших розрухах і звертали все увагу на можливість, навіть на імовірність загальної ворохобнї муринів в цїлій полудневій Африцї під окликом: Африка для муринів і під проводом Зулюсів, найхоробрійшого в тих сторонах племени. Після послїдних телеграм починають здійснювати ся побоюваня кореспондентів. Мурини ждали на докінченє жнив, котрі тревають майже до половини червня. Тепер знов розсипали ся по лїсах і серед гір і найчисленнїйше згромадили ся коло зелїзничого шляху з Пітермаріцбурґа до Ґрейтавн. Власти вислали там часть войска, другу частину полишили в столици. Чим раз голоснїйше домагає ся Наталь войск з Каплянду, з Індиї або з Анґлиї. Третий з черги вожд ворохобників голосить по краю, що від короля Зулюсів, Дінїзуля, одержав приказ до піднятя ворохобнї. Ворохобня має розпочати ся небавом на даний ним знак.

Новинки.

Львів, дня 5-го липня 1906.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав секцийному радникови в міністерстві внутрішних справ Володимирови Децикевичеви, титул і характер міністе-

---

— Де має стояти кінь? — спитала скоро.

— Як би ми єго тут поставили? Завтра рано, коли пробудить ся, зараз єго побачить.

Кінь виставав високо понад ліжочко і добре виглядав. Але Гільда подумала: „Перед роком Альфред був би не знати як тїшив ся. Але тепер? — Бою ся, що він не богато буде собі робити з деревляного коня, коли уміє вже на живім їздити“.

Дальшу часть вечера провели в єї комнатї. Він оповідав о своїй подорожи, она уважно слухала. Час минав серед оживленої розмови, аж годинник вибив північ. Відтак розстали ся обоє вдоволені і подали собі руки.

— Доброї ночи!

Одного рана межи різдвом а новим роком стояла Гільда в своїй спальни і убирала ся, коли роздали ся кроки Фалька на сходах. Альфред, що був ще в постели, крикнув голосно:

— Тату, ходи сюди!

Отець взяв за клямку і хотів отворити двері, але Гільда не пустила і попросила, аби заждав перед дверми, бо она ще не одїта.

Альфред плакав, а Фальк був злий. Їй було тяжко успокоїти обох нетерпеливих дїтваків. Вкінци була готова і отворила двері. Фальк увійшов, повитав єї нїмим поклоном і пійшов просто до хлопця. Пестощі Альфреда розігнали скоро хмари з єго чола. Нехай єго тако убирає, нїхто не сьміє бути коло него лиш тато і мама.

— Поцїлуй тата — шептала Гільда Альфредови до уха, подаючи єго Фалькови.

Але Альфред не хотів пустити шиї матери, вдоволив ся тим, що обіймив другою рукою шию вітця і всї три голови злучив з собою. Відтак поцїлував вітця і матір і відозвав ся до Гільди:

— Мамо, і ти мусиш поцїлувати тата!

Фальк відтягнув свою голову, а Гільда скоро увільнила ся з обіймів дитини і лишила єї на руках вітця. Она почервонїла і засьміяла ся. Але він поставив хлопця на землю. Був злий. Она задзвонила; з'явив ся служачий і она веліла єму принести загортку Альфреда. В присутности Фалька хотїла Гільда сказати Фалькови кілька успокоюючих слів. При тім послужила ся француською бесїдою. Єї вправність в бесїдї зачудовала єго. Она мусїла єму пояснити, в який спосіб і хто научив єї так скоро тої бесїди і оповіла єму всьо, розказала, як она встидала ся свого незнаня і як горячо хотїла дати єму пробу своєї пильности і витревалости. Він вдячно поглянув на неї і подав їй руку.

Між тим вивів служачий хлопця до огороду. З надвору роздав ся Альфредів голос:

— Тату, ходи, прошу, подиви ся!

Фальк підняв ся; ледве приступив до вікна і побачив свого хлопця на куцику з поводами в одній руцї, а з капелюхом в другій, коли обудила ся в нім вітцівска радість, але сейчас щезла перед чувством упокореня — бо він не міг укрити перед собою, що Гільда вийшла з борби побідницею. Урадований отворив вікно і крикнув:

— Славно хлопче, славно! То я люблю. Сейчас зійду до тебе і буду уважати.

(Дальше буде).

рияльного радника. — С. В. Цїсар надав приватному доцентови хірургії на університетї у Львові, д-рови Ром. Барончеви титул надзвичайного професора університету.

— **Перенесеня і іменованя в середних школах.** Перенесені в гімназиях професори: Фел. Гонткевич з Дрогобича до Кракова (V), Стан. Гомме з Тарнова до Львова (V), Война. Янчи з Бродів до Нового Санча, др. Бен. Яновский з Коломиї до Львова (VI), о. Спиридіон Кархут з Перемишля до Львова (акад. гімн.), Фр. Кусь з Коломиї до Кракова (III), др. Вол. Ленкевич з Тарнова до Львова (філїя V. гімн.), Ник. Лисиньский з Самбора до Львова (філїя V. гімн.), Война. Нїмець з Дрогобича до Кракова, Ів. Ригель з Ряшева до Львова (V), др. Жигм. Скурский з Дембицї до Львова (філїя V. гімн.), Ем. Снопек з Самбора до Львова (V), Стан. Залуский з Станиславова до Львова (V), а в реальних школах: Вікт. Кубік з Тернополя до Львова (I), Ант. Сухеpї зі Львова до Кракова; дальше перенесені учителї: др. Ів. Демянчук в Станиславові з польскої до рускої гімназиї, Ант. Гоборский з Бережан до Нового Санча, Ів. Ярош з Коломиї до Подгужа, Война. Кравєцкий з Нового Санча до Подгужа, Стан. Двонгардт з Нового Санча до Кракова, Ів. Маґера з Нового Санча до Кракова, Мад. Млодницкий з Бродів до Львова (V), Стан. Намисл з Перемишля до Тернополя (польска гімн.), Ів. Око із Стрия до Львова (VI), др. Ів. Пишковский з Бродів до Львова (V), др. Вол. Семкович з Тарнова до Львова (V) і др. Каз. Врублевский з Тїшина до Львова (V), а в реальних школах: Ал. Вележиньский з Коросна до Станиславова. — Гімназияльними учителями іменовані суплєнти: Ст. Барткевич з Золочева для Бродів, Фр. Боярский зі Львова для Коломиї (польска гімн.), Ст. Боровичка для Сянока, Іляр. Брикович для рускої гімназиї в Тернополи, Вол. Бурштиньский зі Львова для Станиславова (польска гімн.), др. Людв. Биковский з Перемишля для Самбора, Лев Гаваньский зі Львова для Станиславова (руска гімн.), Кл. Гамер для Ясла, Л. Гординьский зі Львова для Ряшева (II), Ал. Клечиньский для рускої гімназиї в Перемишли, Ром. Кестліх зі Львова для Тернополя (польска гімн.), Нав. Ковальский з Перемишля для Бережан, Ів. Кубракевич для Стрия, Зд. Культис з Перемишля для Дрогобича, др. Нав. Мазурек для Львова (II), др. Ів. Миляи із Станиславова до Коломиї (польска гімн.), Генр. Осуховский з Тернополя для Коломиї (руска гімн.), Марко Пекарский зі Львова для Бродів, Адольф Подвишиньский із Самбора для Львова (II) Жигм. Райс із Золочева для Бродів, Вол. Рильский зі Львова для Бережан, Фр. Смолька зі Львова для Ясла, Ів. Шток зі Львова для Бережан, Мар. Вуйцїкевич зі Львова для Мільця, Йос. Захара з Тернополя для Сянока. — Учителями реальних шкіл іменовані суплєнти: др. Йоах. Френкель для Снятина, Мих. Гнїдий з Ярослава для Живця, Теодор Грицак з Перемишля для Станиславова, о. Теодозій Лежогубский (катехит) для Львова, Ст. Морович зі Львова для Коросна, др. Жигм. Мотилевский для Львова (II), Вол. Рембач для Львова (I), Л. Зільберман з Тернополя для Ярослава, Альфред Сталь зі Львова для Снятина, др. Ст. Шидельский (катехит) для Львова (II) і Михайло Боровий (катехит) для Снятина.

— **Огнї.** Оногдї згоріло в Добротворі, камінецкого повіта, 50 будинків. — В Саповій коло Підгайців знищив огонь дня 30 червня 9 господарств. При ратунку визначив ся пожарний „Сокіл“ з Зарваницї.

— **Великі бурі** навістили в послїдних днях ріжні околицї середної Европи. У Відни буря і туча наробили величезної шкоди, в Берлинї кілька улиць стояло під водою, а на пруськім Шлезку хмаролом понищив засіви і поушкоджував дороги і мости; минувшого четверга і пятницї навістили там многі охрестности зливи з громами, котрі убили 14 осіб.

— **Аматорске представленє в Стрию** устроює аматорский кружок тов. „Сокіл“ на дохід будови власного дому в недїлю 8-го с. м. в сали „Народного Дому“. Відограна буде комедия в 4 дїях Гр. Цеглиньского „Соколики“. Початок о год. 8-ій вечером.

— **Градова туча** перетягнула дня 30 м. м. понад Новосїлеччину, збаражского повіта і наробила великої шкоди. Град падав справдїшними брилами і знищив засіви в Шилах, Лисичинцях, Сухівцях, Козярах, Новім селї, Гнилицях, Гниличках, Кошляках і инших селах. Збіже за кілька днів мало йти вже під серпи, а тепер всюди, куди перетягнула туча, лишились стернї. Поломило також щепи, а черепицю на горальни та стайни побило на дрібні кусники. Люди від 25 лїт не тямлять такого градового нещастя.

— **Власть темноти.** Дня 17 цьвітня с. р. умерла в Вербівцї, коло Косова, 20-лїтна дівчина, котру уважали за житя „відьмою“, т. є. що стоїть в зносинах з чортом, кормить єго, засягає єго рад, аби другим принести шкоду і т. ин. Від 28 цьвітня почав падати дощ, котрий в тамошній околици тревав до 17 червня. Селяни говорили, що причиною дощів єсть померша „відьма“, котра з мести хоче навести на людий неурожай і голод. Щоби знищити „нечисту силу“, вибрало ся дня 16 червня вечером пятьох місцевих селян на кладовище, відкопали могилу, відрубали голову від туловища і зложили єї в ногах трупа. По сім зьвірскім злочинї закопали труп знов, в пересьвідченю, що слота перестане. Позаяк зараз на другий день дійстно випогодило ся, то цїла охрестность увірила в чудотворність того средства. Косівска жандармерия зарядила слїдство, а судово-лїкарска комісия сконстатувала подробицї злочину. Пятьох селян в віцї від 29 до 60 лїт признали ся сейчас до вини, оправдуючи ся тим, що бояли ся наслїдків слоти і що допустили ся того варварского учинку для добра громади.

— **Видїл руского Товариства педаґоґічного у Львові** розписує конкурс на принятє учениць до Інституту сьв. Софії (ул. Крижова ч. 14). Інститутки отримують: опіку, поміщенє, харч, сьвітло, услугу і наукову поміч, до чого видїл постарає ся о кваліфікованy учительку. Услівя принятя: Місячна оплата 45 корон, одноразова оплата за уживанє меблів 8 корон, вписове до товариства 2 корони. За праннє доплачує ся 1 кор. місячно, а за уживанє фортепяну річно 5 кор. Інститутки мусять мати відповідну скількість біля, постіль і ліжко. Зголошеня належить присилати на руки члена видїлу п. Герусиньского у Львові, улиця Сикстуска ч. 47 найдальше до дня 10 серпня с. р.

— **Вандрівка образів.** Сими днями вислав якийсь Феликс Яворский з Америки до Львова шість пак старих образів значної вартости і поручив львівскій спедиторскій спілцї Тупиньскої відобрати тї образи з зелїзничого двірця і відставити їх під вказаною адресою до Мостиск. Висилаючий подав своє імя на зелїзничім перевозї, а заряд зелїзничих маґазинів доручив той переказ столярскому челядникови того самого названа і імени, котрий постановив скористати з тої нагоди і зробити „інтерес“. Удавши ся до жидів, заявив він їм, що одержав з Америки спадщину, а не маючи 240 корон на оплату цла за тих шість пак всяліких річий, продасть їм всьо з вимком дорогоцїнностий за 100 корон. Яворский і жиди не мали понятя, що в тих паках є, але зарисикували і заплатили єму 100 корон, по чім пійшли з Яворским на зелїзничий дворець. Коли отворили паки і побачили в них старі образи, наробили крику, що то не має для них нїякої вартости. Яворский скористав з пригідної хвилї і утїк, а жиди мусїли перевезти старі образи до міста. Тут прикликали они якогось „знатока“, котрий заявив, що тї образи представляють вартість 600 корон і вскорі найшов ся купець, що заплатив за них 1000 корон. О обманчім викупі пак з зелїзничого маґазина дізнала ся тим часом полиция і зарядила слїдство. Жидівских спекулянтів вскорі арештовано і доведено до того, що всї образи віднайдено і звернено їх властителеви без шкоди, жиди стратили кількасот корон, а виновника тої вандрівки, Яворского, доси ще не викрито.

Телеґрами.

Варшава 5 липня. Оногди вечером застрілено на розї ул. Леопольдини поліцянта. Виновники утїкли.

Петербург 5 липня. Комісия Думи для розслїдженя справи признаня кредиту 50 мілїонів рублїв для покритя найпильнїйших потреб селян з огляду на лихі жнива, ухвалила визначити сейчас 15 мілїонів рублїв. Міністер скарбу, котрий був на засїданю, як і міністер справ внутрішних, зніс, аби кредит покрито випущенєм 4% державної ренти. Члени комісиї Родичев і Ковалевский заявили, що виданє ренти безцїльне і піднесли, що якась часть буджету може бути знижена. Без виданя ренти можна тим більше обійти ся, що правительство заявило, що буджет перших чотирох місяців виказує надвишку 57 мілїонів.

Петербург 5 липня. „Свет“ пише, що 36 вояків преображеньского полку утїкло без слїду; двох вояків вискочило вікном з поїзду при висиланю їх на карну стацию з Петербурга до Медведя. Тих вояків не віднайдено.

Петербург 5 липня. Богато селяньских послів виїздить на місце рільних страйків, аби відводити селян від забурень.

Вильно 5 липня. На ул. Кінній ранено двох поліциянтів вистрілами з револьверів. Виновники утїкли.

Париж 5 липня. Пос. Жоре поставив в палатї послів внесенє на зneсенє кари смерти.

Цетинїє 5 липня. Вчера о годинї 5 рано дали ся тут чути землетрясеня. з тих два сильнїйші. Шкід не було.

Пекін 5 липня. Японьскі власти військові віддали місто Мукден японьскій адміністрациї цивільній. Японьскі цивільні аґенти подали до відомости, що в липни і серпни намірене єсть відкликанє японьских войск з міст Манджуриї.

Курс львівский.

Дня 4-го липня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	566·—	576·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	195·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·50	101·20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·30	102·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·80	99·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·—	99·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·20	101·90
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·40	98·10
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	49·75	51·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·60	32·60
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	58·—	63·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·80	24·80
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·34	11·38
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·40	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).